

Микола Навроцький

Найвищий спосіб пристосування живих організмів

М.Навроцький

Найвищий спосіб пристосування
живих організмів

Золотий Потік, 2007

© Микола Навроцький

Ілюстрації - Сергій Мацола

Дизайн і верстка - Іван Юзьків

Всі ми, принаймні значна більшість є еволюціоністами, які вірять в Бога. Прийнято вважати що віра в Бога і еволюціонізм – не сумісні, хоча на перших сторінках Біблії в загальних рисах описана і сучасна космогонічна теорія і весь еволюціонізм, які було дозволено відкрити як і Коперніку дано було відкрити те, що Земля обертається кругом Сонця а не навпаки.

Життя на Землі виникло після і в результаті надвичайно довготривалої (мільярди років) еволюції зірок (газово-пилевої кулі, в надрах якої «ядерний реактор» випромінює енергію за рахунок «вигорання» водню і переводює його в гелій, поступове перетворення газово-пилевої кулі, в залежності від початкової маси, в ті чи інші астрономічні об'єкти (і утворення планет).

Потім йшов процес хімічної еволюції неживої матерії (в процесі розвитку планети), а в дальнішому - еволюція складних органічних речовин, синтезованих абіогенним шляхом з простих неорганічних елементів і газів.

На початку Бог створив небо та землю.

А земля була пуста та порожня, і темрява була над безоднею...

/Книга Буття, 1 стор./

Чим цей текст відрізняється від сучасних космогонічних уявлень, - по суті нічим. Але принцип еволюціонізму є і там, і там.

Сучасні космогонічні гіпотези і теорії з часом застаріють, як застаріли теорії Анаксагора, Арістотеля, Левкіппа і Демокріта. Але принцип еволюціонізму неживої і живої матерії залишиться. І його ми читаємо на першій сторінці Святого Письма.

І сказав Бог: «нехай земля вродить траву, ярину, що насіння вона розсіває, дерево овочеве, що за родом своїм плід приносить».

І сказав Бог: «нехай вода виройть дрібні істоти, душу живу, і птаство що літає над землею»

І сказав Бог: «нехай видасть земля живу душу за родом її, худобу й плазуюче, і земну звірину за родом її».

/Книга Буття, 1 стор./

Про створення людини йдеться пізніше – знову дотриманий принцип еволюціонізму.

Також ми, хто ходив до школи і щось трохи вчився, маємо уявлення про філогенез – процес розвитку всіх органічних форм життя, які існували і існують на Землі. І якщо детально приглянутись - то можна побачити, що у всіх живих організмів, починаючи з найпростіших, одноклітинних форм життя і кінчаючи типом хордових до якого відноситься і людина, присутня єдина тенденція - тяга до паразитування.

В процесі еволюції йшло за життя змагання і виробивсь паразитизм - найвища форма пристосування

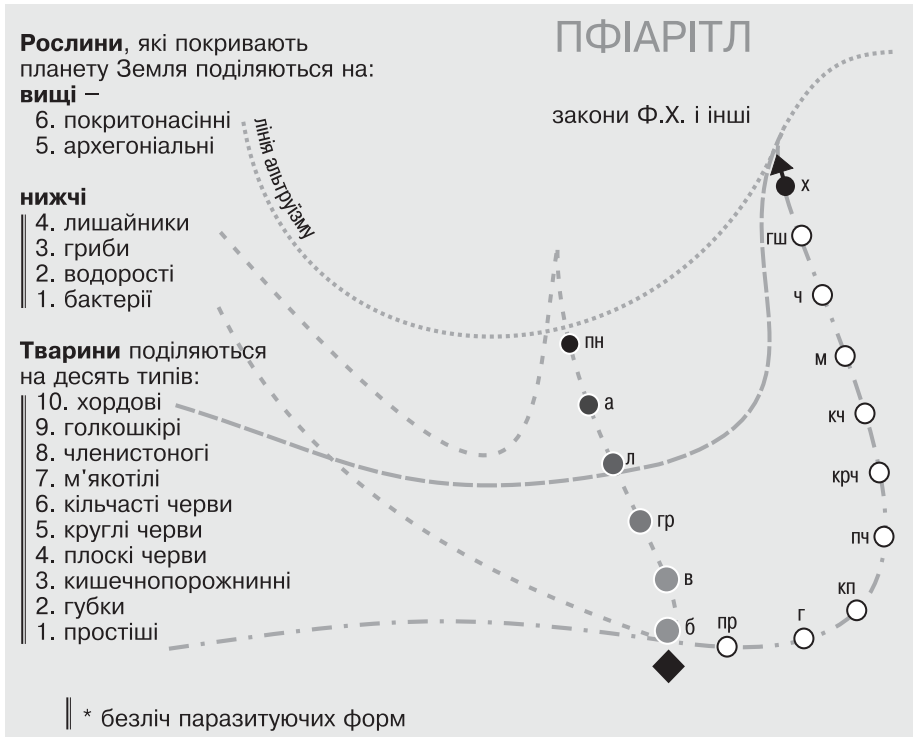
Це твердження звичайно потребує доказів, тому звернемось до науки біології яка класифікує рослинний і тваринний світ.

Серед рослин існує безліч видів бактерій; чотири класи водоростей (синьозелені, зелені, бурі, червоні) до складу яких входять тисячі різних видів; гриби, які об'єднують багато безклітинних, одноклітинних і багатоклітинних представників. І серед всіх бактерій водоростей і грибів існує безліч паразитуючих форм. (тип лишайників можна упустити, тому що це не окремі рослини. Вони складаються з двох рослин – водоростей і грибів, перебуваючих в симбіозі. Хоча симбіоз це також одна із форм взаємкорисного паразитування).

Серед тварин, у представників кожного з десяти типів також є паразитуючі форми. Чим нижчий ступенінь розвитку, - тим сильніше

проявляється здатність до паразитування.

З переходом на вищі ступені, тенденція зберігається, але поступово ослаблюється. В представників вищих рослин, які перебувають на вищому рівні розвитку від мінімального рівня альтруїзму – стає відсутньою. Представник типу хордових, людина, поки що не досягла межі мінімального рівня альтруїзму, але це єдиний представник рослинного і тваринного світу, здатний (вже на даний час і на даний рівень свого біосоціопсихологічного розвитку) зробити швидкий еволюційний стрибок, стрибок нового типу, який призведе не до утворення нового біологічного виду, а до початку другого великого розходження (дивергенції) і формування, поряд з царством рослин і тварин, третього царства – царства людини, яке проникнувши вище межі мінімального альтруїзму не втратить можливість до дальнішого розвитку і вдосконалення (а навпаки, ще більше посилить, тому що альтруїзм і любов це абсолют, в якому і скритий весь смисл розвитку людини).

Складні органічні речовини синтезувались абіогенним шляхом з простих неорганічних елементів і газів. Реакції утворення складних органічних речовин протікали із затратами енергії. Головним джерелом енергії для тих реакцій була сонячна радіація (сонячне випромінювання), тобто утворення органічних сполук відбувалось в результаті фотохімічних реакцій, при яких реагенти (вихідні сполуки) поглинали кванти світла і набували високої хімічної активності.

В ті часи (мільярд років тому) земна атмосфера не містила в своєму складі кисню (O₂) і озону (O₃), які тепер поглинають ультрафіолетові промені, тому був широкий доступ до поверхні Землі короткохвильовій радіації, яка ефективно активізувала фотохімічні реакції.

Еволюція рослин і тварин:

1. Передбіологічний етап еволюції
2. Перші тварини були прокаріотами, які проходили біологічний шлях еволюції (цей процес значно коротший від перед біологічного етапу розвитку)
3. Еукаріоти (виникли пізніше із прокаріот)

Первинні клітини (прокаріоти) і архебактерії виникли приблизно 3 млрд. років тому і дали дві еволюційні вітки.

1. Сучасні прокаріоти (бактерії).
2. Синьо-зелені водорості (дали початок еукаріотам – 1 млрд. років тому)

Первинні еукаріоти – типу Euglena розділились на три еволюційні вітки:

- 1) Царство рослин,
- 2) Царство грибів,
- 3) Царство тварин

Біологічна еволюція почалась при виникненні певних умов:

1. Перша гранична умова – виникнення границі і розділу фаз (виникнення мембран (біологічна клітинна теорія))
У водних (H₂O – системах) – це гідрофобна (ліпідна) оболонка, яка виникла в результаті самозбирання протоліпідів.
2. Друга умова (енергія і її рецептори). Сонячна (ультрафіолетова) енергія – її утримуючі рецептори – порфірини (побудовані з 4 молекул піролу), який утримується в купі метиленовими мостиками (порфірини поглинають видимі і ультрафіолетові промені і являються чудовими рецепторами енергії). Вони гідрофобні і утворюють комплекси з іонами металів.
3. Третя умова – стійке зовнішнє середовище
 - постійне перебування всіх необхідних малих органічних молекул у постійних концентраціях,
 - постійне прибування енергії
 - постійні фізичні параметри (температура, кислотність середовища, вміст солей)

Дані молекулярної еволюції вказують, що розходження (дивергенція) між вітками відбулося на самому ранньому етапі еволюції органічного світу.

Еволюційний розвиток іде від загального предка шляхом розходження – дивергенції – від одного стовбура великої кількості еволюційних віток - монофілія (закон монофілії).

Пристосування до умов середовища веде до зміни якогось органу, а ця первинна зміна веде до корелятивних змін в інших органах по закону незворотності еволюції (органи, які змінились у процесі розвитку, ніколи не повертаються до попереднього стану, а орган, що зник – ніколи не появляється знову) - закон кореляції.

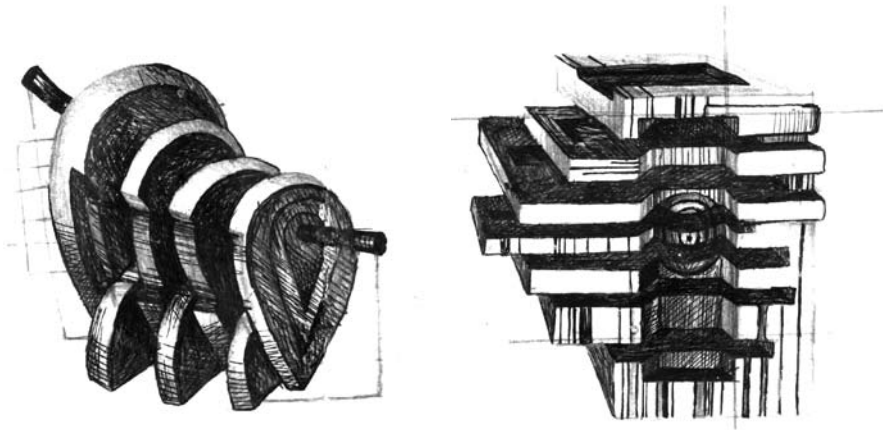
Архебактерії, еубактерії і предки ядерного геному пішли різними шляхами.

- Прокаріоти вибрали шлях «видалення лишньої інформації»

- Еукаріоти зберегли її і пристосували для скачкоподібної еволюції (сучасні еукаріоти виникли в результаті неодноразових актів симбіозу ядерних предків еукаріот з еубактеріями).

- Нижчі рослини – гетеротрофи отримують енергію для безперервного синтезу речовин свого тіла (анаболізм) в процесі розпаду органічних речовин (катаболізму), а нижчі рослини автотрофи в ході фотосинтезу утворюють глюкозу, яка в процесі перетворення і розпаду дає енергію. Крім того автотрофи використовують продукти розпаду гетеротрофів.

Органічні речовини, які утворюються при асиміляції частково дисимілюються для отримання життєвої енергії, а частково використовуються для синтезу нової живої матерії (білка). Процеси анаболізму і катаболізму переплітаються. Розділити їх неможна, тому що вони черпають вихідні речовини із загального фонду (метаболічного пулу)

Проекція первинності

Полева форма існування вселенської гармонії, абсолютного розуму і трансцендентної любові які являються першопоштовхом, скеровуючою і направляючою силою в розвитку всієї неживої і живої матерії спричинили спочатку до хімічної а потім до біологічної еволюції після якої(в даний час) відбувається і завершується соціальна і спостерігається бурхливий розвиток психологічної еволюції (як великих соціумів, так і кожного індивідууму зокрема).

1. Хімічна еволюція.
2. Протобіонтна еволюція
3. Біологічна еволюція.
4. Соціальна еволюція
5. Психологічна еволюція (еволюція розуму і душі).

З розвитком перших примітивних форм життя, почалась первинна диференціація – одні змушені були формувати свій власний білок, затрачаючи значну кількість енергії, інші почали поживати собі подібних, користуючись вже готово-виробленим білком (що енергетично вигідно) – стали хижачами (протохижацтво). Треті, будучи захопленими або проникнувши ззовні в тіло «хазяїна (виробника)», почали вести паразитичний спосіб існування, ставши споживачами другого порядку, що енергетично ще більш доцільніше. Одні пристосовувались до умов зовнішнього середовища (впливи природних факторів, хижаків) інші мали легку поживу п'ючи свіжі соки з тіл своїх живителів яких наука чомусь називає „хозяїнами „. Паразити також пристосовувались і постійно змінювались, спрощувались, зменшувались, позбуваючись всього зайвого ставали надзвичайно агресивними витривалими і здатними до надзвичайно швидкого розмноження (одна особина цїп'яка може дати за одну добу 4,9 млн. яєць, а рік 440 млн.).

Паразитизм – одна з форм співжиття організмів одного або різних видів, з яких один живе за рахунок іншого. Характерною ознакою паразитизму є більш або менш тривалий зв'язок паразита і живителя. Поширення паразита визначається не лише його особливостями але й особливостями хазяїна і середовища в якому вони проживають.

Паразитизм надзвичайно поширене, всепроникаюче явище. Паразитують не тільки окремі види, а цілі класи: споровики, присисні, стьонжкові черви, волосові, скреблянки, п`ятиустки і інші.

Багато паразитуючих видів серед джгутиконосців, інфузорій, круглих червів, ракоподібних, павукоподібних, комах і інших; а також серед рослин (бактерій, грибів водоростей).

Окремого розгляду потребують внутрішньоклітинні паразити віруси – як найяскравіше виражені форми життя, в яких найсильніше проявляються всі ознаки паразитизму як явища, (як найвищої форми пристосування).

Паразити поділяються на зовнішні (ектопаразити) і внутрішні (ендопаразити).

Паразити є облігатні (розвиток пов`язаний з обов`язковим паразитуванням). І факультативні (ведуть вільний спосіб життя, але потрапивши в тіло іншої істоти, можуть жити в ньому довго, спричиняючи певні впливи).

Паразитизм може бути тимчасовим і стаціонарним (тимчасові паразити своєю організацією і біологією мало відрізняються від вільно живучих видів, особливо ті, що перебувають в контакт з живителем тільки в момент харчування /комарі, москити, гедзі і інші/. У них змінилися тільки ротові кінцівки і органи травлення. У тимчасових паразитів, які перебувають в тілесному контакт з живителем значно довше /деякі кліщі, зяброхвості, ракоподібні/ - змінюється форма кінцівок і навіть форма тіла. (стаціонарні паразити живуть на або в живителі протягом тривалого часу, проходячи ті чи інші стадії розвитку. Найглибших змін зазнає організація і біологія внутрішніх (ендопаразитів). В них атрофується система органів дихання, трансформуються органи травлення і кровообігу і сильно розвиваються органи розмноження.

Стаціонарні паразити поділяється на:

1. паразитизм періодичний (фазовий)
2. паразитизм постійний (воші, пухоїди, кровопаразитарні найпростіші)

Періодичні паразити на одних стадіях свого розвитку ведуть паразитичне життя на інших вільне.

Деякі постійні паразити (круглі черви, блохи) паразитують в дорослому стані - /імагінальний паразитизм/ інші постійні паразити (при-

сисні, стьонжкові черви, багато круглих червів деякі ракоподібні/ - паразитують в дорослому стані і на певних стадіях личинкового розвитку.

В окремих видів правильно чергуються паразитичне і вільне покоління. Паразитичні форми походять від вільноживучих. Найчастіше до виникнення зовнішнього паразитизму призводили і призводять закономірні просторові і харчові зв'язки. Зовнішні паразити за певних умов переходять до внутрішнього паразитизму.

Дуже поширеним є пристосування факультативних (випадкових) паразитів до постійного життя в кишковому каналі хазяїна . В подальшому кишковий паразитизм стає одним з основних джерел виникнення інших форм ендопаразитизму /зокрема кровопаразитизму/.

В рослинному світі виникнення паразитизму пов'язане з втраченою здатністю до автотрофного живлення і переходом до живлення органічними речовинами.

У багатьох бактерій і грибів паразитизм виникає на ґрунті сапрофітизму. Перехід до паразитизму супроводиться виникненням відповідних морфо-фізіологічних пристосувань.

Ці класифікації наведені для яснішого бачення аналогій між паразитизмом рослин і тварин і соціопаразитизмом.

Тенденцію до паразитування проявляє все живе, від віруса і мікроба до приматів (до яких належить і людина) ця тенденція проявляється в різних формах – від напів взаємокорисних взаємодій, до крайньо агресивних патогенних впливів. Паразит найчастіше вироджується з дрібного агресора-хижака, який, на перший погляд можливо навіть досить привабливо виглядає. Якби, наприклад, красива і горда ласиця стала в сто разів меншою, а бридкий і паскудний щур у двісті разів більшим, то у випадку спільного проживання на одній території, ласиця (можливо) швидко стала б ектопаразитом (постійно живучим на шкірі свого «хазяїна», мала б захисток в його шерстяному покриві і під лусками епідермісу, як тепер має захист у траві і колючих кущах і, прогризаючи шкіру щура, пила б потихеньку його свіжу кров навіки позбувшись свого хижацтва, яке заставляє її постійно трудитись в пошуках жертви, – щоденно когось доганяти, душити, загризати – ризикуючи наразитись на опір і бути скаліченою або і знищеною.

Загальні особливості паразитуючих форм.

1. Регрес відносно попереднього рівня розвитку (відкидання всього зайвого що заважає сконцентрованості і агресії).
2. Виділення речовин і сполук, які діють місцево (локально) а також мають центральні впливи і зменшують силу опору живителя.
3. Організація біофізичних і біохімічних впливів на вищі (в.тч. центральні), керівні регулюючі структури живителя (ПНС, ЦНС, ендокринна система і інші).
4. Створення продукування інформативно подавляючого впливу на центральні і периферичні регулюючі системи живителя.
5. Продукування псевдо-біофізичних (вібрацій) і псевдо-біохімічних впливів (речовин і сполук які, проникаючи в організм живителя, підмінять його справжні (вібрації, медіатори, інгібітори, стимулятори і інше) і дезорганізують діяльність організму хазяїна.
6. Вироблення способів і форм впливу, які діють на всі органи і системи хазяїна, поражаючи (в тій чи іншій мірі потрібній паразитові і в потрібний час організм живителя).
7. Продукування в своїм організмі негативної (аж до псевдосакральної) внутрішньої інформації яка формує відчуття своєї абсолютної сили, непереборної хижості, що постійно спонукає до агресії (агресії первинно невмотивованої псевдомотивація дії приходить ретроспективно пізніше содіяного).
8. Постійне нарощування сексуальної потужності і здатності до сильного нестримного розмноження.
9. Спрощення, спотворення зовнішніх форм і внутрішньої біоконструкції, продиктоване практичною вигодою і енергетичною доцільністю.
10. Відкидання всіх надуманих умовностей і „абстракцій” (складні рефлексі, привітальні рухи і „танці” парувального сезону, соціальні інстинкти і інше), які у вільноживучих форм регулюють спосіб їхнього існування.

11. Генетично обумовлене підкорення одній цілі (видів і цілих класів, яка в перспективі, передбачає абсолютне подавлення всіх інших форм життя.
12. Захоплення надмірних внутрішніх і зовнішніх просторів і ресурсів (в розрахунку на майбутнє збільшення популяції).
13. Часті надмірні (багаточисленні жертвування особами свого виду (класу, заради створення стартового майданчика (підготовка удобреного і розрихленого ґрунту) для майбутнього розвитку кількох сотень (навіть кількох десятків) найсильніших особин.
14. Абсолютний (генетично преформований) егоїзм давно заготовлений (на перспективу, яка на даний час і не прослідковується) для боротьби внутривидової /егоїзм який не проявляє себе при наявності хоча б незначної міжвидової напруженості і боротьби/ (тимчасово прикритий внутривидовою єдністю).
15. Відданість і вірність давнім, консервативним принципам і ідеалам.
16. Набуття, в процесі пристосування на перший погляд жалюгідних і нікчемних форм які нібито нездатні до найменшого опору. Виділення речовин, запахів, звуків і іншої інформації, які заохочують хазяїна до захоплення поглинання мнимої жертви,
17. Тривале перебування, на певних етапах розвитку, в статусі приниженості, упослідженості, афішування слабкості і безпорадності з паралельним накопиченням „псевдоморального” права на помсту, яка передбачає знищення організму живителя.
18. Викривлення інформації (обман, мімікрія і інше) про свій дійсний стан (енергетичні потенції, генетичний код, силу патогенності і „плани на майбутнє”).
19. Безкомпромісність, жорстокість, відсутність „сентиментів” (зовні обставлені високою благородною метою, необхідністю розчищати дорогу поступу і прогресу або просто прагматичною життєвою необхідністю.

20. На момент інвазії паразит завжди і обов'язково перебуває на нижчому рівні розвитку від свого живителя („хазяїна”).
21. При надзвичайній консервативності основних центрових життєво важливих функцій – здатність до швидких зовнішніх змін, які забезпечують отримання більшої кількості поживи (енергії)
22. Постійне вивчення і моніторинг зовнішнього середовища (далеких і близьких територій для ефективного їх освоєння).
23. Постійна напружена робота направлена на подавлення опору (імунітету живителя)

Риба

24. Підкорення і освоєння через проникнення в керівні, вищі регулюючі центри хазяїна (ЦНС) з метою вигідного для себе викривлення їхньої діяльності (інформаційне і біохімічне отруєння органів (центрів) і всього цілому організму живителя.
25. Пошарове паразитування (розташування різних видів по типу матрьошки) - менший в більшому а більший в ще більшому.
26. Тотальне проникнення в усі сфери де існує біологічне життя (як по горизонталі так і по вертикалі).
27. Намагання до постійного домінування над живителем в усіх проявах його життєдіяльності.

В переважній більшості живими істотами в тому числі і людиною керують два інстинкти:

1. Інстинкт самозбереження, який забезпечує можливість втекти від небезпеки і знайти собі поживу .

2. Інстинкт продовження роду виду який починає діяти в статевозрілій особі.

Ці твердження давно і загальновідомі (але інстинктивна діяльність може відбуватися тільки в досить складному організмі, який поєднує багато функціональних складових, в організмі). А що рухало і рухає простими одноклітинними примітивними організмами – термо, фото і хемотаксис і інші види таксисів.

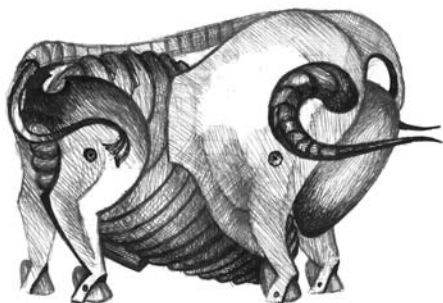
Окрім двох основних інстинктів (вірніше не окрім, а десь філогенетично значно попереду (а на даний час в їх глибині) постійно присутня всепроникаюча, непереборна (ПОКИ ЩО) тяга (тенденція) до паразитування.

В сумі інстинкти і тенденція до паразитування рухають еволюційними процесами. Одних (живителів) спонукають до позитивного еволюціонування вироблення різнопланового захисту (імунітету) удосконалення регулюючих механізмів через покращення організації ЦНС і інше. Інших штовхає до регресу, інволюції заради кращого енергетично доцільнішого існування з розрахунком на витворення нового надзвичайно сильного і агресивного підвиду, який після довготривалої боротьби стане пануючим, подавить (відповідно до своїх інтересів) всі інші форми життя після чого стане котлом (середовищем) в якому будуть варитись (відбуватись) принципово такі ж самі процеси які його витворили, але вже на іншому (вищому і можливо на більш страшнішому) рівні.

Еволюційного розвиток, який відбувається як пошук напрямків і формування різноманітних гілок, більшість з яких відмирають як безперспективні, тупикові напрямки, залишаючи по собі філогенетичні мітки від давно опалих сухих сучків, або дивом вцілілі, окостенілі гілки.

Так споконвіку відбувалось і відбувається (поки що) з усіма формами життя, які існували, і дотепер існують на Землі. Так відбувалось, поки поступово не нащупався єдино правильний варіант – Людина, яка

має розум, яка виправдає довір`я вищих сил і не допустить до того, щоби всередині її виду відбувались ті ж самі процеси, які відбулися всередині типу круглих хробаків. Поки ж що, бачучи і усвідомлюючи що відбувається на нашій планеті, - мусимо признати, що на даний час людина діє так само, розвивається по такому ж принципу, йде по такому ж шляху, як і примітивний, жорстокий вірус і плоский, слизький черв, який досить комфортно (зі всіма вигодами) живе в смердючій кишці якогось обскубаного шакала.

Бізон

Все живе пристосовується до умов, в яких воно перебуває тривалий час. Кожен вид, і навіть кожен представник виду, зокрема, пристосовується по різному, виробляючи свої особливості, відмінності, свої форми пристосування, свої типи адаптації, які з часом, якщо вони енергетично доцільні і вигідні закріплюються аж до генетичного рівня і стають видовою особливістю, яка впливає на його дальнійший розвиток.

Одні організми пристосовуються до життя в умовах низьких температур, інші до великих глибин, треті до безводних і гарячих пустинь і т.п., але при першій же нагоді (співпадіння зовнішніх і внутрішніх можливостей) кожна з форм життя починає активно проявляти потяг до паразитування.

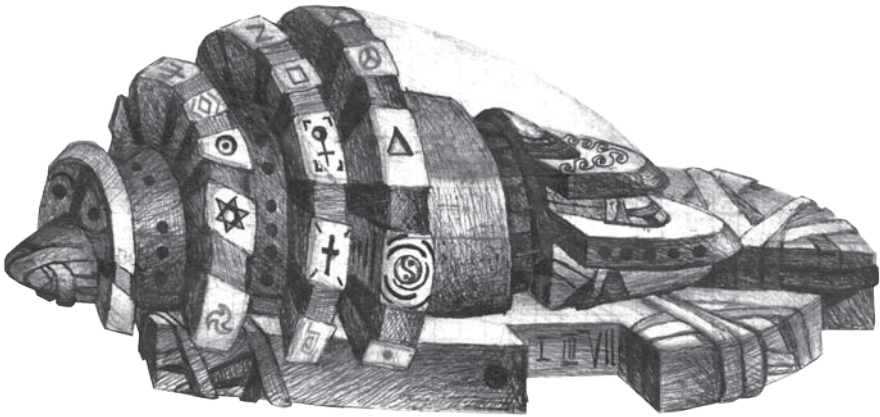
Людина, як вид, і кожен представник цього виду зокрема аж ніяк (ПОКИ ЩО) не випадає з цієї закономірності, Потяг до паразитування в кожного з нас виражений з такою ж, а можливо і більшою силою, як і в віруса, черв`яка чи якого-небудь членистоногого клопа. Всі ми, пройшовши відносно короткотривалий період в статусі дрібного хижака, пробуємо, і деякі досить успішно, реалізувати філогенетично запрограмовану тенденцію до паразитування.

Паразитологія поділяється на фітопаразитологію (вірусологію, бактеріологію, мікологію, фітопатологію) і зоопаразитологію (протопаразитологію, гельмінтологію, арахнопаразитологію, ентомопаразитологію). Виділяють також медичну, ветеринарну і агрономічну паразитологію.

СОЦІОПАРАЗИТОЛОГІЯ ж, як наука, практично не розвивається. Як в минулому, так і в наші часи були намагання звернути увагу на цю проблему. І робились спроби дати якесь пояснення цьому явищу, але зважаючи на його «несвоєчасність і шкідливість для прогресу», або «революційного процесу» – швидко придушувались або наклеювався якийсь ярлик (наприклад соціал дарвінізму), відсувались у темний кут, і «якось забувались».

Соціопаразитизм є структурованим – більше виражений в середовищі кочівницько-скотарської і в лоні паразитарної культур (жерці, вожді, банкіри, високопоставлені чиновники, власники великих капіталів) і аморфним – виражений серед представників землеробської культури (особливо у фазі її розкладу) – нероби, бомжі, дрібні злодії, алкоголіки і наркомани, проститутки і інші декласовані і опущені, які, не працюючи, живуть одним днем. Про це явище, яке видно неозброєним оком, майже ніхто не говорить. А якщо і каже, то прикриває різними камуфлюючими туманними термінами і ідеологічними ширмами, які закривають його суть. І мало того, навіть використовується як стимулятор, активатор, інструмент і засіб для реалізації вищезгаданої тенденції.

Людство розвивалось поступово. Формувались роди і племена, створювались царства, імперії і демократії. І скрізь вступали в дію загальні особливості всіх паразитуючих форм (від кількох до 27) створюючи надзвичайно строкату, складну, багатогранну і заплутану систему соціальних, етнічних, релігійних, економічних і міжособистісних взаємовідносин, в яких ніхто не міг прослідкувати причинно-наслідкові взаємозв'язки, критично усвідомити і проаналізувати сутність тих процесів. Тому одні списували все на злу волю нерозумних людей, інші на промисел богів, який досягнути і зрозуміти людині не дано.

Машина забутих знань

Паразитизм завжди поражав і поражав усі, які існували та існують і уполіжені, принижені, експлуатовані; і пануючі, привілейовані, експлуаторські класи. В первісних і доісторичних суспільствах паразитизм, як соціальне явище, був виражений незначно, але тенденція до паразитування прослідковувалась чітко. В усі часи і історичні епохи окремі особи, а також більш чи менш організовані групи реалізували той об'єктивний біологічний закон. З розвитком продуктивних сил (особливо в наш час), коли реалізувати інстинкт самозбереження легко і просто, - паразитизм став особливо поширеним і агресивним. Про це явище говорили, писали і намагались пояснити його давно.

Наприклад, Ленін чітко довів що буржуазія паразитуючий клас, висвітлив це питання краще від всіх і вказав, що не тільки група людей чи окремі особи, а цілі класи (вірніше прошарки рантьє) ведуть паразитичний спосіб існування. Вивіз капіталу створює економічну основу імперіалізму і це ще більше накладає печать паразитизму на цілі нації і країни, які живуть за рахунок експлуатації інших (людей, груп, класів, народів) Ленін у праці «Паразитизм і загнивання капіталізму» довів що імперіалізм є найвища стадія розвитку капіталізму і вивіз економічну основу паразитизму при капіталізмі і імперіалізмі.

Не зник нікуди, а навпаки набрав ще більше всепроникаючих форм паразитизм при соціалізмі (вірніше при державно монополістич-

ному феодалізмі, який хотіли трансформувати в так званий „комунізм”), що найповніше і найяскравіше висвітлив М. Восленський.

Якщо Ленін справедливо помічав влюбій монополії головну причину паразитизму володіючого цією монополією класу (групи, про шарку, клану, родоплемінного конгломерату) то М. Восленський ще точніше вказує і доводить що те, що в марксистській літературі іменується „монополіями” в дійсності всього лиш крупні концерни, які ще не в змозі були монополізувати ринок, тому Ленін і відмічав “феномен паразитизму проявляється в капіталістичному суспільстві лише як тенденція до застою і зогнивання, а при „реальному соціалізмі”, де монополія класу номенклатури всеохоплююча, найменша конкуренція з номенклатурними монополістами жорстко переслідується диктатурою цього класу. Клас номенклатури, який на історичній арені з’явився значно пізніше від класу капіталістів, набагато обігнав його по глибині свого паразитичного переродження.

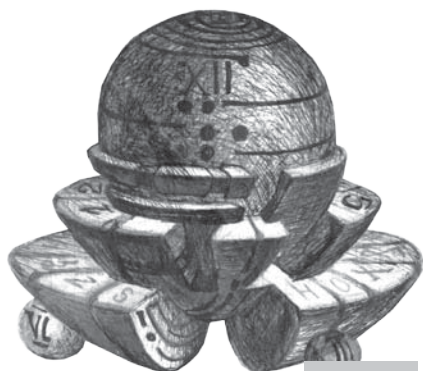
М. Восленський вказує на історичну рентабельність пануючого класу, яка дорівнює користі (мінус) видатки. Коли видатки суспільства на пануючий клас стають більшими від його вкладу в добробут суспільства – пануючий клас стає настільки паразитуючим, що наносить шкоду суспільству. В кінці своєї книжки «Номенклатура» він писав: «а що після номенклатури? Свобода!».

І де ж та свобода?

- Тенденція і тяга до паразитування взяли гору і проявляють себе в усій силі і навіть карикатурності. В рабовласницьких і феодальних суспільствах соціопаразитизм панував в відкритих (вulgарних) формах і в прихованих (по правилу матрешки). Таким самим паразитом, про якого писав Ленін, являється і номенклатурщик епохи совітського соціалізму про якого писав М. Восленський. Також ніхто не знайде аргументів для заперечення факту що вчорашній базарний рекетир, вор в законі, комсомольський чи партсекретар всіх рівнів (а нині народний депутат, банкір, міністр, бізнесмен, або партійний вождь /за незначним виключенням/) такий же самий, а можливо набагато агресивніший (патогенніший) паразит як і всі вищезгадані.

Це визнають всі, а от мало хто схоче побачити, що і нинішній зубожилый інтелектуал, і упосліджений колгоспник, і наркодилер, і дорожня проститутка, і бомж, і борець за справедливість та щастя рідного народу, і глибоко віруючий, який присвятив все своє життя релігійним догматам – являються носіями тієї ж самої тенденції до паразитування.

Тяга до паразитизму пронизує наскрізь все живе від найпримітивнішого вірусу до людини.

Час

Ця тенденція існує майже від тоді, відколи існує життя білка, відколи виникли перші, примітивні форми життя. Вона набагато старша від того що ми називаємо інстинктом (який передбачає багатовимірну реакцію складного організму на дію зовнішніх чи внутрішніх подразників).

Ця сила рухала і одноклітинними організмами. В основі цієї сили була енергетична потреба, енергетична вигідність і енергетична доцільність.

Ця тяга до паразитування, ця прапервинна тенденція, як первородний гріх, якого не може позбутись істота яка не має (а тим більше така яка не може мати) самоусвідомлення. Тобто ніхто серед тваринного світу немає можливості їй протидіяти. На даний час паразитизм не просто існує як тенденція і тяга, що інколи вступає в дію, а процвітає (особливо в людських соціумах), як пануюча, найвища форма пристосування, яка може призвести або до появи нового біологічного виду (вихованого в новій /четвертій/ паразитарній культурі), або до нової дивергенції і виникнення (внаслідок соціальної і психологічної еволюції) четвертого царства (царства людини).

Сьогодні прийнято вважати що на нашій планеті люди, проживаючи в різних природних умовах на різних географічних широтах в процесі життєдіяльності створили три типи культур:

1. Збиральницько-мисливську;
2. Кочівницько-скотарську;
3. Землеробську.

Про процеси взаємодії культур відомо багато, але ніхто чітко не виділяє четверту культуру, яка склалася в результаті складної взаємодії і взаємопроникнення трьох попередніх культур.

Ніхто не вказує на те що давно вже сформована нова, досить потужна і нині пануюча паразитарна культура, яка має і чисельних представників і надзвичайно складну структуровану організацію і значні матеріальні і духовні ресурси і цінності, і немалі, розкидані по всій земній кулі території, про неї чомусь не говорять, її чомусь ніби не помічають, але вона давно існує, активно діє і активність її відбувається в рамках загальних особливостей всіх паразитуючих форм.

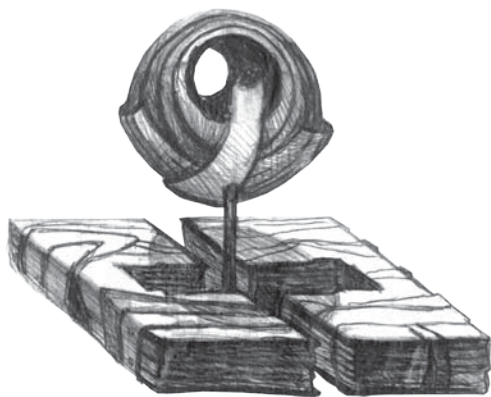
4. Паразитарна культура, яка зародилася в лоні дрібно-хижацької (кочівницько-скотарської) і процвітає на поживному середовищі землеробської культури, розкладаючи її, забираючи з неї поживу (енергетичну силу).

В її лоні йде зародження і формування нового підвиду а в перспективі нового пануючого біологічного виду. Чи піде розвиток по цьому шляху чи ні передбачити важко. Помітно лише те, що основна тенденція на даний час виражена надзвичайно сильно і, на перший погляд, нібито немає об'єктивних причин для її сповільнення або зникнення. Але людина, маючи високо розвинені емоції і інтелект здатна подолати безперспективну тенденцію. (Подолати швидко і безболісно, залишивши її сухою, тупиковою віткою можливого розвитку виду, як і відбувалося сотні і тисячі раз сотні тисяч і мільйони років тому. І від того загальний прогрес тільки вигравав, без того не сформувалась би і людина.

Відмирили, або займали скромні екологічні ніші не біологічно слабкі, а філогенетично (історично) безперспективні. Що ж визначає ту саму перспективність? Певно що дуже багато чинників, але серед них найосновнішою ніколи не була здатність і тенденція до паразитування.

Ця сила рухала, спонукала, заставляла, активізувала, але ніколи не відкривала можливості до прогресу (при всіх зовнішніх проявах потужності і сили) вона спричинювала хвилеподібний розвиток і по діалектичному була (і поки ще і є) і потужним рушієм великим гальмом прогресу.

До цього часу вона рухає і людиною і до цього часу не тільки розум, емоції, лібідо, інстинкти і не боротьба класів, груп чи народів визначає напрямок людської діяльності і соціального прогресу, а проста примітивна філогенетично-первинна тяга до паразитування.

Книга життя

Але тільки людина, і не просто людина, а людина мисляча, розумна, людина, яка усвідомлює себе, і своє місце у всесвіті може перебороти тенденцію до паразитування і позбутися її. Люди для того створені і приречені на те, щоб від примітивізму, через хижацтво і паразитизм в різних його формах (симбіоз) прийти до усвідомленого альтруїзму. Альтруїзму не в побутовому, загальноприйнятому розумінні (“Все роздати і нічого не мати”), а альтруїзму як постійного стану душі, який виражається в готовності віддати не вимагаючи нічого взамін (“З радістю віддати і забути”).

Цього не треба встидатися чи боятися, – через це треба переступити, як перейшли через канібалізм і забути – віддавши на вивчення різного плану історикам.

